

NÁS NA HRONOVĚ DO SEMINÁŘŮ PŘEMLOUVALI, TEĎ ZÁJEMCE ODMÍTÁME

Rozhovor s Milan Strotzerem

Třetí rok vás potkáváme na přehlídce jako řadového diváka. Jak se vám líbí Volyně jako místo konání pro celostátní přehlídku?

Mně se líbí velice, myslím si, že takto malé místo je výhodnější než velké město, protože tam se lidé rozprchnou za dalšími zajímavostmi. Zde tolik možností není, takže je celá akce soustředěnější, lidé jsou v jednom baráku, nerozptylují se jinými věcmi a mohou se plně věnovat divadlu.

Užíváte si menší míru odpovědnosti?

Užívám si ji, ale jsem tu stejně pracovně. Dělán pro Databázi českého amatérského divadla, takže tu střádám fotky a materiály a občas někoho přemlouvám, ať o sobě napíše medailon, protože už je osobností. V mezičasech tedy lovím materiál pro databázi. Samo sebou na mně ale neleží ta organizační tíha a práce, nemusím řešit nastalé problémy. V tom je to příjemnější.

Jak se díváte na současné změny v pravidlech pro postup na celostátní přehlídku a dále na Jiráskův Hronov?

Jsem u toho, když se o těchto věcech diskutuje, neboť jsem stále v odborné radě. Jsem zastáncem toho, aby byly nominace, aby byla doporučení, třeba i s pořadím, protože je to chtít nechť vodítko pro ty, kteří pak musí rozhodovat o programu. Co si budeme povídat, není reálné, aby tým lidí viděl všechno, protože všechny přehlídky jsou povětšinou koncentrovány do měsíce března, takže o jednom víkendu se konají třeba čtyři. Nominace mají smysl nejen jako vodítka, ale i jako určitý kredit pro krajské přehlídky, které splnily stanovené podmínky počtu soutěžních představení a odborného dohledu. Splnění těchto léty vycizelovaných regulí je podle mě cesta, jak vybírat neoptimálněji. Neříkám, že nemůže dojít k lapsu. Vždycky záleží na tom, kdo vybírá, a lidé se nedají naklonovat, aby byli všude stejní porotci.

Připadá vám dostatečný prostor, který zůstává pro doporučení?

Nepřipadá. Celá léta jsem usiloval o to, aby zhruba dvě třetiny programu přehlídky byly jasné z nominací a

minimálně třetina zůstávala doporučením, aby bylo možno tvořit dramaturgii a využít všechny barvy divadla, aby byl program co nejzajímavější. Někdy možná na úkor kvality, ale ve prospěch určité inspirace či impulzu, který přichází z divadla, které není natolik herecké.

To mě přivádí k otázce mezidruhovosti. Probíhaly debaty, zda nerozšířit počet činoherních představení na Jiráskově Hronově. Do jaké názorové skupiny se řadíte?

Podle mě je dobré mít vrcholnou mezidruhovou přehlídku. Bylo by výhodné, kdyby jednotlivé druhy byly v rovnováze nebo v nějakém poměrném zastoupení. Bohužel, jeden rok se v činohře urodí, druhý ne, má tedy být druh zastoupen za každou cenu? Nebyl bych příznivcem nějakého početního omezování, zkrátka by se mělo každý rok vybírat z toho, co se urodilo. Ne nějaké kvóty. Když se urodí hodně u loutkářů, přece je neodmítneme jen proto, že mají omezený počet míst. Na druhou stranu, když se neurodí v činohře,

DS Břetislav Břeclav / režie: Jana Vrzalíková

David Drábek: Jedlíci čokolády

JE TO SPÍŠ PŘÍBĚH ZE ŽIVOTA NEŽ ROMANTICKÁ KOMEDIE

Rozhovor s režisérkou Janou Vrzalíkovou

Na základně čeho jste se rozhodli zrovna pro tuto Drábkovu hru?

My jsme o panu Drábkovi uvažovali už před několika lety. Naši pánové ze souboru si chtěli zkusit jeho hru Akvabely, ale asi po týdně jsme to vzdali, protože se nám to zdálo příliš těžké. Teď jsme se k němu zpětně vrátili a vybrali si Jedlíky, snad se to tentokrát povedlo.

Jaké téma pro vás bylo hlavní? Co jste chtěli divákům sdělit?

Samotné mi dlouho trvalo, než jsem si uvědomila, "co tím chtěl vlastně básník říci". Ale pro mě je tato hra o tom, že každý člověk v sobě už od dětství nosí určité poselství po rodičích, nějaká traumata, buď dobrá nebo špatná, a potřebuje se jich v průběhu života zbavit. Tady se všechna ta traumata nashromáždila a nakupila až moc, ale nakonec všechno dobře dopadlo. Toto je můj názor, ale nevím, možná by se mnou pan Drábek nesouhlasil.

Hra je popisována jako romantická komedie, vnímáte ji tak i vy?

Rozhodně ne. Opravdu velmi nerada hry škatulkuji - je to komedie, musí

se to udělat komediálně, je to drama, musí se to hrát dramaticky - já to tak neberu. Vnímám hru jako takovou a přizpůsobuji si ji k obrazu svému. Nazvala bych ji spíše příběhem ze života než romantickou komedií.

Bylo těžké takový text nazkoušet?

Celé to trvalo příšerně dlouho, hlavně kvůli tomu, že nás během samotného zkoušení opustilo několik klíčových herců. Jeden odjel do Ameriky, druhý se oženil a jel do zahraničí. Mužské role se musely úplně přepsat, nakonec to celé vyšlo na rok a půl, ale to nejtvrďší zkoušení trvalo asi dva měsíce.

Viděla jste někdy předtím Jedlíky čokolády iscenované na jevišti?

Zásadně nechci hry vidět před tím, než uvedeme vlastní verzi představení. Až potom se pídím, jak to hrál někdo jiný. Mám strach, že by se mohlo kopírovat a já tam chci dát svůj vlastní pocit.

Kdo jsou podle vás oni "jedlíci čokolády"?

Pro mě osobně - nevím, jestli je to názor o pana Drábka - jsou to konzum-

ní lidé, kteří žijí pouze sami pro sebe a vždy si chtějí ze života urvat jenom to, co si sami přejí.

Edita Schejbalová

TŘI SESTRY JEDÍ ČOKOLÁDU S WOODYEM ALLENEM

David Drábek patří k nejpozoruhodnějším a zároveň k nejsvéráznějším současným autorům (i režisérům). Patrné je to i na jeho hře Jedlíci čokolády, která získala v roce 2011 Cenu Alfréda Radoka a kterou sám autor inscenoval s poměrně značným úspěchem ve svém „domovském“ Klicperově divadle v Hradci Králové. Textová předloha je totiž strukturována jako syntéza třech základních žánrově stylových rovin a pro každou z nich David Drábek čerpal inspiraci ve zcela odlišných divadelních (i jiných) poetikách. Nelze přehlédnout výchozí v podstatě beznadějnou situaci tří sester (Róza, Hela a Valerie), odkazující k známému dramatu A. P. Čechova, stejně tak si nelze nepovšimnout v inteligentní nadsázce pojednaných dialogů protagonistů, které připomínají filmy Woodyho Allena (zejména Hana a její sestry), a v neposlední řadě lze vysledovat jistou romantizující rovinu až pohádkového charakteru (např. tři zakleté princezny či Zlatovláska). A právě vědomé kontrapunktické a paradoxní (až absurdní) střídání těchto rovin tvoří osu a ústřední gestus (a v určitém slova smyslu i téma) této Drábkovy hry. Tato poměrně složitá struktura předlohy klade pak na samotné inscenátory značné nároky a úskalí. Je nutné říct, že Divadelní soubor Břetislav Břeclav, který se rozhodl Jedlíky čokolády jevištně realizovat, se s těmito záležitostmi vyrovnal v podstatě se ctí (režie Jana Vrzalíková), i když ne beze zbytku a bez problémů. Souboru se podařilo poměrně přehledně převyprávět příběh tří sester, kdy každá z nich ve finále najde cestu ze své osamělosti, nalezne mužské protějšky (své prince) a také smysl svého života, byť je tato cesta protkána obětmi ve smyslu překonání „sebe sama“. Méně se však daří jevištně akcentovat onu zmíněnou absurditu veškerého konání, a tím de facto relativizaci zdánlivého šťastného konce. Je totiž velkou otázkou, zda paradox, který zazní z úst Rózy o reklamě na nápoj na hubnutí, ve které ji nejdříve vyfotili a pak ji donutili sníst tunu čokolády, aby ji poté vydávali za tu, co takto vypadala před konzumací tohoto nápoje, není vlastně vodítkem k tomu, jak tuto hru „číst“. Z tohoto úhlu pohledu je pak možné samotný závěr hry vnímat jako jistý ironický „škleb“. Přesto, že je škoda, že řada absurdních rčení (např. tatínek, který se v šedesáti letech zabil v autoškolě atd.) zůstala scénicky nevyužita a řada situací nebyla důsledně rozehrána (např. pes, který na letišti hledal drogy a dostal tzv. absták), je nutné ještě jednou podtrhnout poctivou snahu břevclavského souboru se s nelehkou hrou Davida Drábka utkat.

Milan Schejbal

No, celkově se mi to líbilo, ale ten konec jsem nechytal. Vlastně jsem vůbec nevěděl, že je konec.

Jirka, Rakovník

Přišlo mi to zajímavé, bylo to zvláštní.

Míra, Strakonice

Bylo to na můj vkus dost alternativní. Trochu mi vadilo hodně rychlé střídání scén, ale jinak herecký výkon dobrý. Několikrát jsem si všimnul, že se při výpadku textu konala i improvizace. Takže, herecky výborný, jenom bych scény nestřídal tak intenzivně.

Honza, Volyně

Mně se to nelíbilo. Ta hra mi při vši účtce k panu Drábkovi přijde blbá. Vůbec jsem se nečapla.

Eva, Praha

Ještě to rozdýchávám. Trošku jsem usínala. Hudba mi přišla jednotvárná a docela mě to ukolébávalo. Jinak, herecké výkony super.

Klára, Zlín

Jsem z toho zmatená. Tento druh představení není můj šálek kávy. Fakt nevím, co si o tom mám myslet.

Helena, Libice nad Cidlinou

V textu jsem cítil náznaky ironie a nadsázky, ale inscenátoři tuto nabídku myslím moc nevyužili. Výsledkem je pro mě tvar, který je natolik „závažný“, že se mi jen těžko daří brát ho vážně.

David, Praha

Divadlo Na tahu Praha / režie: Andrej Krob

René Levínský: Fyzik a jeptiška

NA PŘEHLÍDKY JSME ŠLI ZA PUBLIKEM

Rozhovor s režisérem Andrejem Krobem

Vybrali jste hru kvůli autorovi, nebo vás zaujal text samotný?

V prvé řadě mě před x lety zaujal autor jako chlapec, jako člověk. Spřátelili jsme se a nikdo se neměl k tomu, ujmout se jeho hry Ještě žiju s věšákem, plácačkou a čepicí. Režiroval jsem ji tedy potom s Medvídky, a vzhledem k tomu, že Levínský je světový autor, byla to světová premiéra. Ke hře jsem tedy přišel přes autora. Mám ho rád a myslím si, že je to chytrý kluk, který umí napsat i pěknou hru.

Ve hře je velké množství témat. Které z nich jste chtěli zdůraznit nejvíc?

Můj přístup je takový, že pokud mám z nějaké hry dobrý pocit a zároveň je o mnohém, nechám ji běžet. Ať se ty věci, které tam jsou akcentovány, zdůrazní samy. Když se to dá jakž takž dohromady a herci jsou jakž takž ve věci, myslím si, že se to i daří.

V programu uvádíte, že je hra kontroverzní. V čem?

Mně se nezdá, že je hra kontroverzní. Mnoha lidem se ale zdá podivná, nesrozumitelná, protože Reného jazyk je něco, na co je potřeba si zvyknout. Jako je potřeba si zvyknout na Havlův způsob psaní her a jazyk, tak se i

tady potkáváte s takovými rádoby snad až lacinostmi. Z těch laciností je ale složeno nějaké složité sdělení. Lacinosti tu nejsou k obveselení, jsou součástí jakési řeči, která cosi sděluje. On nemluví tak, jak lidé mluví běžně. Někdo řekne “vychází nádherné slunce”, on řekne “vychází kabanos”. On tento poetismus popírá, má svou řeč a divák někdy nedohlédne, že hra je o vážné věci. Fyzik a jeptiška není moc k radosti a k smíchu, je to vážná věc, je to vlastně osud zoufalce. Jsou tam samozřejmě postmodernistické prvky, je tam reinkarnace, kdy nešťastník, který se otrávil vejci, se vrátí do života jako Karel Gott. Navíc je hra inspirovaná avantgardisty ve dvacátých letech, kteří psali takovéto pakárny, hry postavené na hlavu. I hra Fyzik a jeptiška má předlohu, Witkiewitzova Blázna a jeptišku. Witkiewitz byl představitel poválečné avantgardy a jeho text se Levinského textu velmi podobá, kupříkladu začátek je skoro totožný. Text je ale obohacen Reného viděním, René probouzí stará témata, starou látku používá k vlastnímu sdělení. Dělá to svérázným způsobem, takže se může mnoha lidem zdát nesrozumitelný.

Říkáte, že hra často připadá lidem podivná. Jak ji přijímají diváci?

Máme tu zkušenost, že je představení pro diváky těžce přijatelné. Inscenaci jsme hráli v našem studiu v Praze na Petřském náměstí, kde hrajeme třikrát až pětkrát do měsíce. Lidé na toto představení úplně přestali chodit. Když jsme dostali možnost jít na přehlídky, nepřijali jsme ji proto, že bychom šli za nějakým úspěchem či cenami. Šli jsme sem za publikem, protože publikum za námi na toto představení moc nechodí. Nešli jsme ani za postupem, i když další postup znamená další publikum a tedy další představení. Na přehlídkách bývá velmi kultivované, znalé a chápající publikum, je to pro nás tedy velmi příjemný zážitek.

Petra Jirásková

NEVYVOLENÝ NEVSTUPUJ...

...zní nápis na scéně představení Fyzik a jeptiška pražského Divadla na tahu. Nápis je to výmluvný – soudě dle reakcí publika je to opravdu produkce „jen pro někoho“. Lze namítnout, že tato věta platí o každé divadelní produkci bez výjimky – málokdy však tak důrazně. Fyzik a jeptiška předpokládá u diváka ochotu naslouchat jazykové hravosti a vynalézavosti dialogů René Levinského (který adaptuje proslulou grotesku Stanislaw Ignacy Witkiewicze Blázen a jeptiška), těšit se vrstvením poetických obrazů a bavit se mnohdy zaumnými a nenápadnými „hláškami“. Zároveň předpokládá odvahu hledat za jednoduchoučkým a zároveň bizarním příběhem (v němž jde zhruba o to, že „jeptiška“ musí získat od bezpečnostního technika jaderné elektrárny souhlas s vysvěcením turbíny reaktoru – že o to jde v příběhu hry, ovšem vůbec neznamena, že o to zásadně jde v inscenaci jako takové) hlubší smysl. S tím rizikem, že Levinského hravost je mnohovrstevnatá, těžko rozklíčovatelná a divákovu snahu „pochopit“ skryté významy vlastně leckdy úspěšně sabotuje. Máme zde co do činění s inscenací nesporně výlučnou, inscenací, která je stejně lyrickým obrazem jako záměrně „příbhlou“ parodií nejrůznějších psychologických dramát. Ale pokud platí věta Milana Lukeše, že dobré divadlo bývá z pomezí hry a filozofie, jsme u Reného Levinského správně. Nemluvě o tom, že herecky suverénní a režijně pokorný způsob, jakým soubor Divadla na tahu jeho hru jevištně interpretuje, je silnou divadelní kvalitou sám o sobě.

Jan Šotkovský

P.S. Autor recenze pokorně přiznává, že bez ohledu na mudrování, které má jako porotce v popisu práce, si danou inscenaci zcela přímočaře, neintelektuálně užil.

Pravděpodobně jsem to vůbec nepochopila, po skončení představení jsem si připadala hrozně hloupá a začínala jsem přemýšlet nad smyslem života. Má to vůbec cenu?!

Šárka z Prahy

Bylo to velmi zábavné, dokonce to bylo natolik zábavné, až jsem usnula. Hru jako takovou jsem nepochopila, tedy respektive ty útržky, které jsem chvílemi zaznamenala. A myslím, že jsem nebyla jediná. Lidé rozhodně neodcházeli spokojení.

Eva z Prahy

Schválně jsem pozoroval, kolik lidí během této hry usnulo. Napočítal jsem jich celkem 15. Spali vždy do té doby, než se ozval úžasný zvuk tříšticího se skla. Což bylo tak jediné, co hru oživovalo. A když jsem odcházel, ptal jsem se: o čem to vlastně bylo?

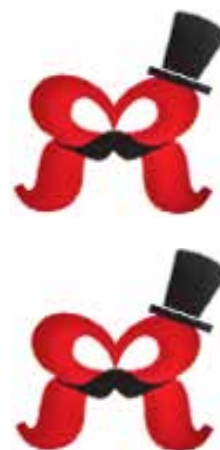
Filip z Litoměřic

Jediná pozitivní věc na téhle hře byly polstrované sedačky, na kterých se dobře usínalo.

Neznámý muž s brýlemi

Ze začátku mi to přišlo zajímavé, poté už to bylo horší, ale konec mě opět zaujal. Líbilo se mi, že to bylo takové technické, já sám jsem velmi technický člověk. Bylo to docela složité na pochopení, místy mi unikala pointa.

Jiří z Pardubic

DS Ty-já-tr/HROBESO Praha / režie: Luděk Horký

Nikolaj Vasiljevič Gogol: Revizor

ČLENOVÉ MÉHO SOUBORU MAJÍ PRO TY ŠMEJDY POCHOPENÍ

Rozhovor s režisérem Luděkem Horkým

Úplnou náhodou jsem se dozvěděl, že jste v dnešním představení měli nějaké záskoky.

Úplně se nehodí to říkat. Pak to zní jako alibi.

Řeknu, že jsem tě donutil.

Měli jsme dva záskoky. Máme alternovaného Chlestakova. Střídají se o něho Radek Šedivý a Luboš Přívozník. Dnes hrál druhý jmenovaný a Radek byl tak hodný, že udělal záskok v roli poštmistra. Zároveň pak náš nejmladší člen Matěj Beneš dělá zítra přijímačky na vysokou školu a v roli Mišky za něj tedy zaskočil Jan Řehořka, který v inscenaci normálně nehraje.

Proč jste si vybrali zrovna Gogola a Revizora?

Mně se ta hra hodně líbí. Myslím si, že z her klasické divadelní komedie patří k těm, které vlastně nepotřebují prakticky žádnou aktualizaci. Navíc si myslím, že pro ni máme v souboru dobré obsazení. Členové mého souboru mají pro ty šmejdy, co tvoří galerii postav téhle komedie, pochopení. To byl asi první podnět, který mě přivedl na myšlenku Revizora hrát.

V loňském roce jsem zde viděl Srnky a od té doby vás mám ve škatulce autorské divadlo. Vidím, že budu muset měnit popisky na škatulkách a dát si vás do té s náním klasické drama.

Nejsme souborem, který by se vyhýbal tomu, čemu říkáš klasická dramata. Hráli jsme třeba Sen noci svatojánské, Mnoho povyku pro nic, dělali jsme v minulosti Bulgakova a naposledy Večer tříkrálový. Samozřejmě, že jsme tu hráli v loňském roce Srnky od Tomáše Svobody, což je úplně jiná dramatika. Myslím si však, že jsme v tomto ohledu souborem, který dělá činoherní interpretační divadlo a škála textů, které zkoušíme, je skutečně široká. Například Dürrenmattův Frank Pátý je zase úplně odjinud.

V jednom okamžiku hry jsem zaznamenal ruské jméno, které mně připomnělo současného ministra financí. Skutečně to tak Gogol napsal?

To jméno máme v každém představení úplně jiné. Ve hře je několik momentů, které nechávám na hercích. Zmíněné jméno žije a je plně v rukou Kryštofa Mende, který hraje Správce chudin-

ského ústavu. Co se tam objeví, je tedy v rukou šilence, nicméně zatím k tomu nemám výhrady.

Co ještě v současné době máte na repertoáru? A co chystáte?

7. dubna jsme měli premiéru již zmíněného Večera tříkrálového, na který tímto všechny srdečně zvou k nám do divadla Radar. V současné době se chystáme pracovat na nové inscenaci a pravděpodobně se po delší době rozdělíme a budeme pracovat na dvojáku. Bude to jednak Poručík z Inishmoru od Martina McDonagha a pak také Dokonalá svatba od Robin Hawdona v překladu Honzy Šotkovského.

Honza Švácha

KDYŽ REVIZOR, TAK REVIZOR

Vypořádat se s věhlasnými díly klasické dramatické literatury nebývá vždy snadné, ač to mohou být texty ke čtení lákavé, roky a sezónami prověřené a v náznacích známé všem. Gogolův Revizor se zaručeně objevil v hlavě každého maturanta. Zda v ní i zůstal, toť otázka. Po zhlédnutí inscenace režiséra Horkého by se v ní však mohl na jistou dobu usadit.

Tenhle Revizor ví, o čem je. Takovéto banální tvrzení by se mohlo přirozeně zdát nepatřičné, ba hloupé. Nicméně jednou z velkých devíz pražské inscenace je především právě její vyrovnanost a přiměřenost užitých prostředků, vědomí si svého záměru a cíle i řemeslná poučenost a přesnost jednotlivých složek jevištního díla.

Řečeno jinými slovy: Revizor je hra založená na poměrně početném obsazení, s čímž je třeba při jeho inscenování počítat. Kolektivní souhra herců HROBESa přitom publiku nabízí - snad až v duchu mušketýrského hesla "jeden za všechny, všichni za jednoho" - potěšení z humoru, vtípu, nadsázky i grotesky.

Všichni navíc zapadají do velice umně promyšleného výtvarného záměru (nebo snad zámyslu?), který se ve svých jednotlivostech stává sám o sobě tématem, jež plně respektuje Gogolovu předlohu: ať už se jedná o naruby obrácené kabáty a saka; skříň, z níž nevylézají pouze přísloveční kostlivci, ale všechny figurky ruského maloměsta; či kulaté špehýrky ve zdech, jimiž postavy mohou tajně pozorovat a fízlovat jedni druhé.

Inscenace se rovněž šťastně dokáže obejít bez jakékoli potřeby násilně aktualizovat a (komunálně) satiricky se přibližovat naší současnosti. Do českých reálií odkazující hudební leitmotiv pobrukované melodie Ach, synku, synku je spíše jen lehkým, nenásilným připomenutím, že to na Ukrajinu a do Ruska zas až tak daleko není...

Revizor z pražského Radaru je bezesporu velmi dobře udělanou komedií, která by se neztratila ani na tuzemských profesionálních scénách. Ačkoli na mnohých z nich by se ostatně ne jeden režisér možná musel potýkat s problémem, zda bude mít k dispozici tak disponovaný početný soubor ochotný oddat se takto precizní a smysluplné kolektivní práci. A proto: chapeau bas!

PS.: Gogol by francouzštině jistě rozuměl.

Petr Christov

Velmi se mi to líbilo. Myslím si, že to je velmi poctivě udělaný Gogol. Nemůžu přímo říct, jestli se mi líbila spíše první nebo druhá půlka. Představení má fungovat jako celek a tohle jako celek fungovalo.

Jaromír z Českých Budějovic

Já bych ráda promluvila za celý soubor. Bylo to super, hra byla skvělá, herci byli velice vtipní. Celá jevištní výprava se nám líbila. A jak kostýmy, tak líčení bylo perfektní.

Ester z Olomouce

Tento soubor už jsem viděla po několikáté. Jejich styl je pořád stejný, velmi vtipný. Je úžasné, jak jim to graduje, po všech těch dnešních negradujících představeních to byla příjemná změna. Scéna byla pěkná, a ačkoli bylo často na scéně hodně účastníků, ani jednou jsem neměla pocit, že by tam někdo byl navíc. Bylo to moc příjemné.

Anna z Malenic

Představení se mi líbilo, bylo velice energické. Myslím, že tu hru pojali po svém, osobitě a velmi zajímavě.

Jakub, Strakonice

Opravdu moc se mi to líbilo, zaujala mě scéna i ztvárnění. Veškeré herecké výkony byly podány na maximum. Zasmála jsem se, pozastavila jsem se nad vážnějšími tématy, ale hlavně odcházím spokojená, a to je podle mě nejdůležitější. Jsem opravdu nadšená.

Simona z Volyně

Já jsem hrozně nadšený, opravdu, upřímně. Bylo to bezvadně zpracované, úžasné herecké výkony, i když pár herců by mohlo přidat na hlase, ale to je jenom detail. Musím říct, že člověk, který dělal scénu, ji udělal opravdu dobře. Bylo to super!

Honza z Volyně

RÁDIO PROGLOS

Řeknu vám, je to úleva pohybovat se v divadelním prostředí. Zde totiž víte, kdo a kdy hraje divadlo. Kdo je režisér, kdo producent, kdo herec a kdo nápověda. Na to, abyste podobně jasné informace dostali i v běžné lidské okolofunkční přítomnosti, musíte být buď velmi dobře informováni, nebo v psychiatrické léčebně. V druhém případě je zcela jasné, kdo hraje jakou roli, ovšem kdo je lékař a kdo je nemocný není také vždy jisté.

V běžném životě na nás útočí daleko víc informačních sbluků než v asepticky čistém a pro všechny typy sdělení jednoduchém prostředí. Média nás bombardují šrapnelu nepotřebných slov, které lidé ochotně a často takřka zapáleně s nepatrnými změnami posílají mezi davy přátel v sociálních sítích. Na konci podobných sdělujících šumových řetězců se pak většinou nachází jedinec, který neví, jak se vším, co si implementoval do hlavy, naložit. Plave svou ubohou čubičku na vlnách slov, jist si pouze tím, že spálené jesle plné dětských tělíček zaujmou jeho spoluhlavce daleko spolehlivěji než jesle fungující a prosperující.

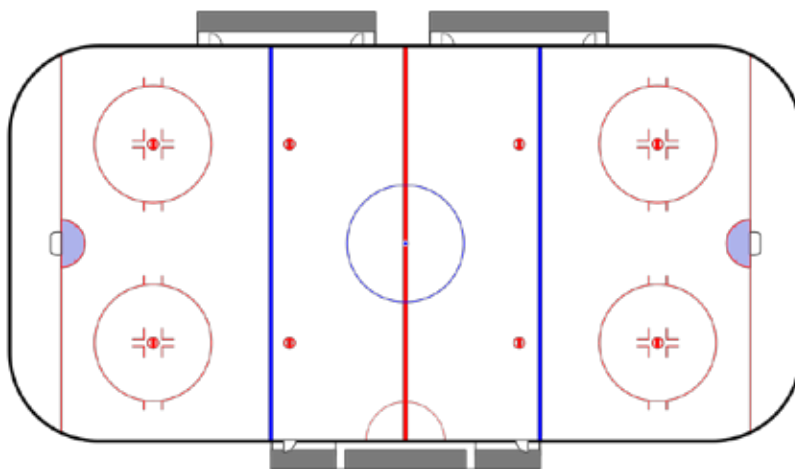
Řeknu vám, je to úleva pohybovat se v divadelním prostředí. Každý víme, kdo má jakou roli, není zde místo na falešné signály, nepotřebný balast a přebytečná sdělení. Dobré divadlo řídí dané zákonitosti, nápověda slouží ku prospěchu hercům a kvalitní režisér nezneužívá svého postavení nekompetentními zásahy do dějů teatrálních.

Pochopitelně existuje i špatné divadlo, zlomyslná nápověda a nekvalitní režiséři. V divadelním prostředí je na ně ovšem vidět daleko lépe než na loutkáře lidských osudů, obchodníky z krámu lidských duší a manipulátory idejí z poměrně značně pokřiveného společenského prostředí.

Řeknu vám, je to úleva pohybovat se v divadelním prostředí.

Honza Švácha

3:2!

Pozvali jsme si po představení do našeho piknikového studia jednoho z herců, kterému jsme položili několik trefných pozápasových konstatací:

Dnes to vypadalo, že se vám hrálo výborně.

Tak já si hlavně myslím, že to bylo výborné utkání, a to na obou stranách, na tom jsme se s klukama v šatně jasně shodli.

V první třetině jste běhali jako surikaty a za výsledkem jste se hnali jako smečka splašených psů.

Tak ukázala se naše útočná síla, ale i to, že v obraně máme okénka. Provázanost defenzivních útočníků s ofenzivními obránci by měla být lepší. Ale měli jsme zatím jen dva společné tréninky, na což se nechci vymlouvat, ale každopádně, že jo.

I když jste měli většinu hrací doby jasně navrch, dalších asi devadesát procent času vás soupeři jasně přehrávali.

Tak v první třetině jsme dominovali, ale pak se to nějak zlomilo. Při rozborovém semináři hráli soupeři trochu zběsile. Mají v týmu hodně starších zkušených hráčů, a bylo na nich vidět, že prostě chtějí vyhrát. Zkoušeli na nás svou osvědčenou taktiku - byli zalezlí a čekali na brejky. Ale kluci za tím šli, snažili se důsledně napadat a nakonec tam tu skulinku našli. Najednou jsme byli na koni a přišel ten vyrovnávací gól.

A to byl - řekl bych - ten inscenačně klíčový moment toho zápasu.

Tak makali jsme celých šedesát minut. Lektoři hodně makali dozadu, ale kluci taky makali, dozadu, dopředu a pak zas dozadu, tlačili, a štěstí se nakonec přiklonilo k nám. Kluci to nezabalili, makali celý zápas, makali.

Asi to nebylo jednoduché utkání ani pro vás na střídačce.

Tak my jsme makali i na střídačce, celých šedesát minut. Dozadu, dopředu. Hlavně si myslím, že to bylo výborné utkání a že jsme fanoušky nezklamali.

Díky a hodně štěstí.

TO BY NEVYDRŽEL ANI DI CAPRIO

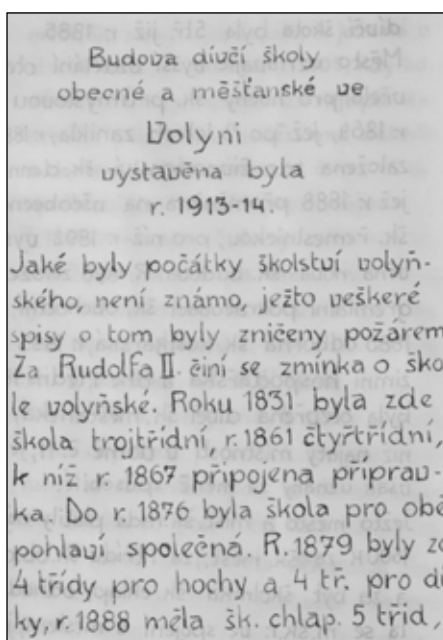
“Já bych to nedělal. Minulý týden tam jeden vlezl a dostal zápal plic,” hlásí s ledovým klidem místní obdoba plavčíka Antonína Důry, když se záměrem vyzkoušet kvalitu vody okukujeme bazén legendárního místního koupaliště. Navzdory našim bohatým polárním zkušenostem, získaným při sledování různých dokumentárních filmů (“Di Caprio v Titanicu plaval nejmíň půl hodiny, než zmrzl!”), se nakonec vybraný dobrovolník noří do hlubiny pouze mělce a symbolicky - a to ještě odmítá svléknout vestu. “Tento způsob léta zdá se mi poněkud nešťastný,” procedí pak mezi zuby. Dalším zájemcům o otužilé spočinutí v bazénu hlásíme: voda má 8 °C. Ale nezapomínejte, už příští týden má teplota stoupnout nejméně na tropických 15 °C!

TAJEMSTVÍ SCHRÁNKY NA ZÁKLADNÍ ŠKOLE

“Kéž daří se snaživému občanstvu zdejšímu v budoucnosti co nejlépe! Kéž v městě i ve vlasti naši jest blahobyť domovem a kéž řídí kroky budoucích snaha po vzdělání a pokroku!”

Toto přání z roku 1914 pochází z třináctistránkového dokumentu objeveného začátkem letošního roku v tajné schránce, ukryté za pamětní deskou v budově zdejší základní školy. Ředitel dívčí školy František Nováček v dokumentu podrobně popisuje vznik školství ve Volyni a dobové realie. Listiny objevené díky učitelce zdejší průmyslovky Ivo Kupkovi si můžete přečíst na webu, na adrese: <http://www.volyne.eu/historicky-objev-na-zakladni-skole/gs-1078>

VOLYŇSKÉ TIPY

LIDÉ Z PODLESÍ

V Malé galerii (u kina) můžete navštívit výstavu dokumentárního fotografa Jindřicha Štreita Lidé z podlesí. Štreit se soustředí na zaznamenávání života lidí z malých vesnic a obcí a jeho černobílé snímky stojí za zhlédnutí.

DO ZÁKOPŮ TÁHNOU ŘADY NESMÍRNÝ...

Pokud jste ještě nebyli ve volyňském Městském muzeu, může být záminkou pro návštěvu výstava Do zákopů táhnou řady nesmírný..., která mapuje příběhy a osudy jednotlivých vojáků od Volyně bojujících na frontách první světové války. Otevřeno: po-pá 9-16, So 11-17

SOUTĚŽ

Snažte se! Vítěz soutěže **Pique-nique quiz** získá tento piknikový koš. Oč jde?

Stačí přijít na to, jaké slovo alespoň jednou zazní v každé soutěžní inscenaci. Jde o podstatné jméno, které může být v jednotném i množném čísle a v kterémkoli pádě.

Své tipy se jménem a telefonním číslem odevzdávejte do krabičky v šatně. Vítěz bude oznámen na slavnostním zakončení přehlídky!

...dokončení ze strany 1

přece ji tam nebudeme cpát. To je nesmysl. Regule by měly být tak otevřené, aby bylo možno sestavit co nejoptimálnější a nejzajímavější program.

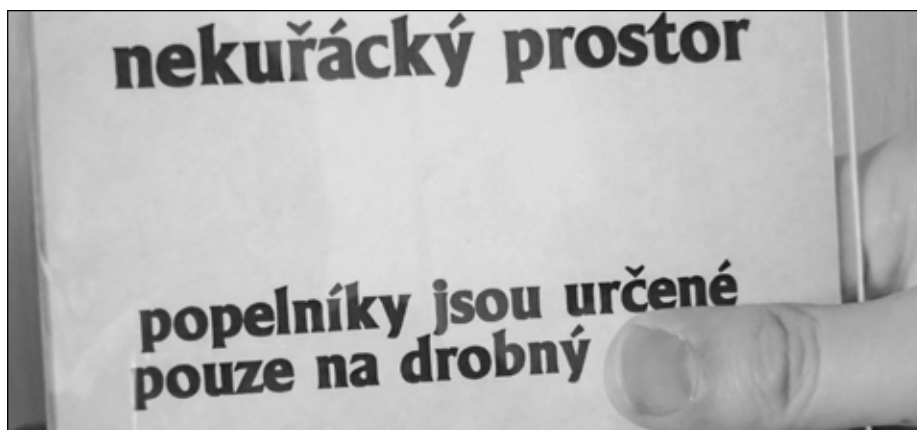
Vy osobně jste byl u začátku JH jako mezidruhové žatvy, je to tak?

Ano, začínal jsem v roce 1991 a právě od tohoto roku se Hronov stal programově přehlídkou otevřenou všem druhům a žánrům. Náznaky byly ale již dříve, jen se na JH dostávaly pod názvem studijní představení, která byla určena jen pro užší počet lidí, kteří byli v Klubu (nejen) mladých divadelníků. Když jsem přijel na první přípravný výbor, kde jsme seděli u jednoho stolu, říkali nám domácí, jak by bylo dobré vrátit se k Jiráskovým oslavám. Krajní představa byla, že se měly hrát hlavně Jiráskovy hry. Až takhle daleko to šlo. Ptali jsme se jich, zda vědí o nějakých současných inscenacích Jiráskových her, tedy kvalitních inscenacích. To nevěděli. Byl jsem na pozici nový a odvážil jsem se tenkrát říct takovou věc, že na nic netlačíme a jestli chtějí Jiráskovy hry v této podobě, tak beze všeho, ale my pak dáme tu mezidruhovou přehlídku někam jinam. Někam, kde budou skutečně chtít mít špičkovou přehlídku, kde budou všechna různá divadla a všechny zajímavosti. To byla událost. Někteří členové výboru mě následně několik let nezdravili, jiní se ptali, jak si to můžu dovolit. Víze ale byla jasná. Přehlídka k tomu tendovala už leta předtím a myslím si, že to byla její jediná záchrana. Zpočátku byly rovněž regulovány vzdělávací aktivity, bylo to takové "no dobře, tak tedy ty dva semináře..." Každý rok jsem byl limitován, ale čas to zlomil. Přitom pamatuji, že Karel Tomas v předchozích ročnících chodil po Hronově a přemlouval nás, jestli bychom do těch seminářů nešli, že má čtyři lektoři a dvacet lidí. To se ale rychle zlomilo, první rok bylo v semináři čtyřicet lidí, další rok osmdesát, další sto šedesát. Počty narůstaly geometrickou řadou. Když přesáhly tři stovky, museli jsme naopak začít počty limitovat, protože rozpočet přehlídky ani prostory nejsou nekonečné.

Scénická žatva i vzdělávání jsou nyní nedílnou součástí JH. Musíte být se svým dílem spokojeni.

Nebudu skromný a řeknu, že jsem rád, že se to povedlo. Myslím si, že jediné tak to má smysl. Po pravdě řečeno, kdyby k tomu tenkrát nedošlo, nejsem si tak úplně jistý, zda by Hronov v této dimenzi vůbec existoval. Po převratovém roce si spousta lidí hledala existenci, zaměstnání, šli na posty starostů a ocitli se v rolích, která s divadlem už nešla dohromady. Úbytek návštěvníků v prvních letech byl zcela zřetelný. Nebýt toho, že se nabalili seminaristé, nejsem si úplně jistý, zda bychom se na Hronově scházeli v současném počtu.

Petra Jirásková

PROGRAM

Sobota 10. května 2014

10.00 (NN) Slovanský tyátr Olomouc
/ režie: Zdeněk Vévoda

William Shakespeare: *O*EO a *U*IE

12.30 Diskuse (*O*EO a *U*IE)

14.00 (NN) Divadýlko na dlani Mladá Boleslav / režie: Kateřina Fixová

Thorton Wilder: Dlouhý štědrý večer

16.00 Diskuse (Dlouhý štědrý večer)

18.00 a 22.30 (Kino) Ruský kroužek při V.A.D. Kladno / režie: Ruský kroužek při V.A.D. Kladno

Ruský kroužek při V.A.D. Kladno: Charmsovy pašije

19.30 (NN) DS Tyl Rakovník / režie: Alena Mutinská

P. Šabach, I. Hlas, P. Jarchovský, J. Hřebejk, M. Hanuš: Šakalí léta

23.00 Diskuse (Šakalí léta + Charmsovy pašije)

Neděle 11. května 2014

10.00 (NN) Rádobydivadlo Klapý / režie: Jiří Kraus

Šalom Alejchem, Ladislav Valeš: Všechno není košer

13.30 (NN) OLDSTARS Praha / režie: Oskar Bábek

Václav Havel: Audience

15.00 Diskuse (Všechno není košer + Audience)

Zpravodaj XXIII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2014. Redakce: Petra Jirásková, Edita Schejbalová, Kateřina Chalupníková - Horáčková, Honza Švácha, David Slížek. Vydává Volyňská kultura. Náklad 100 výtisků.